

на брега на което била тази прочута столица. А тук имаше само една малка река, на която той зимно време поеше овцете. Ако питаха него, той би останал тук, защото бе близко до родния му край, и защото във водите на тази река, на най-хубавия и бистър бързей до тяхната къща, Дика переше дрехите си. От друга страна Орфей страшно искаше да види и море. Какво е то? Как изглежда? От техния край море бяха виждали само неколцина по-възрастни хора. Някога, през по-тежки години, те прекосявали планината и слизали на юг с кервани магарета да купуват сол. Та и досега те разказваха за морето, до което стигнали. Веднъж Орфей слуша един такъв разказ за ненагледното и таинствено море отвъд планините, и оттогава мечтаеше да го види и той, да му се полюбува, а и да го възпее. И ето, сега той отиваше вече натам...

След къса почивка, дългият, пъстър и шумен керван продължи нататък по-сухия, прашен и равен път. Това беше път през полето, каквото Орфей до сега не беше виждал. На юг, много наблизо, се точеше тяхната планина, стръмна, обрасла с гъсти букови и борови гори. Далече на север, като някаква синя сянка, се мерджелееше друга планина. Орфей не знаеше на къде да гледа по-напред. Той искаше да види до къде се простира тяхната планина, а искаше да знае каква е и как изглежда по-нататък и далечната синя планина. Същевременно не може да се начуди на безкрайното поле, загубено някъде към изгрева. Никъде не се виждаше нито един хълм, нито една долчинка. На места, от високите и гъсти треви край пътя хвъркаха ненадейно яребици или пъдпъдъци и също като големи и сиви камъни, метнати от някой юначина, тупваха пак някъде в гъстите треви.